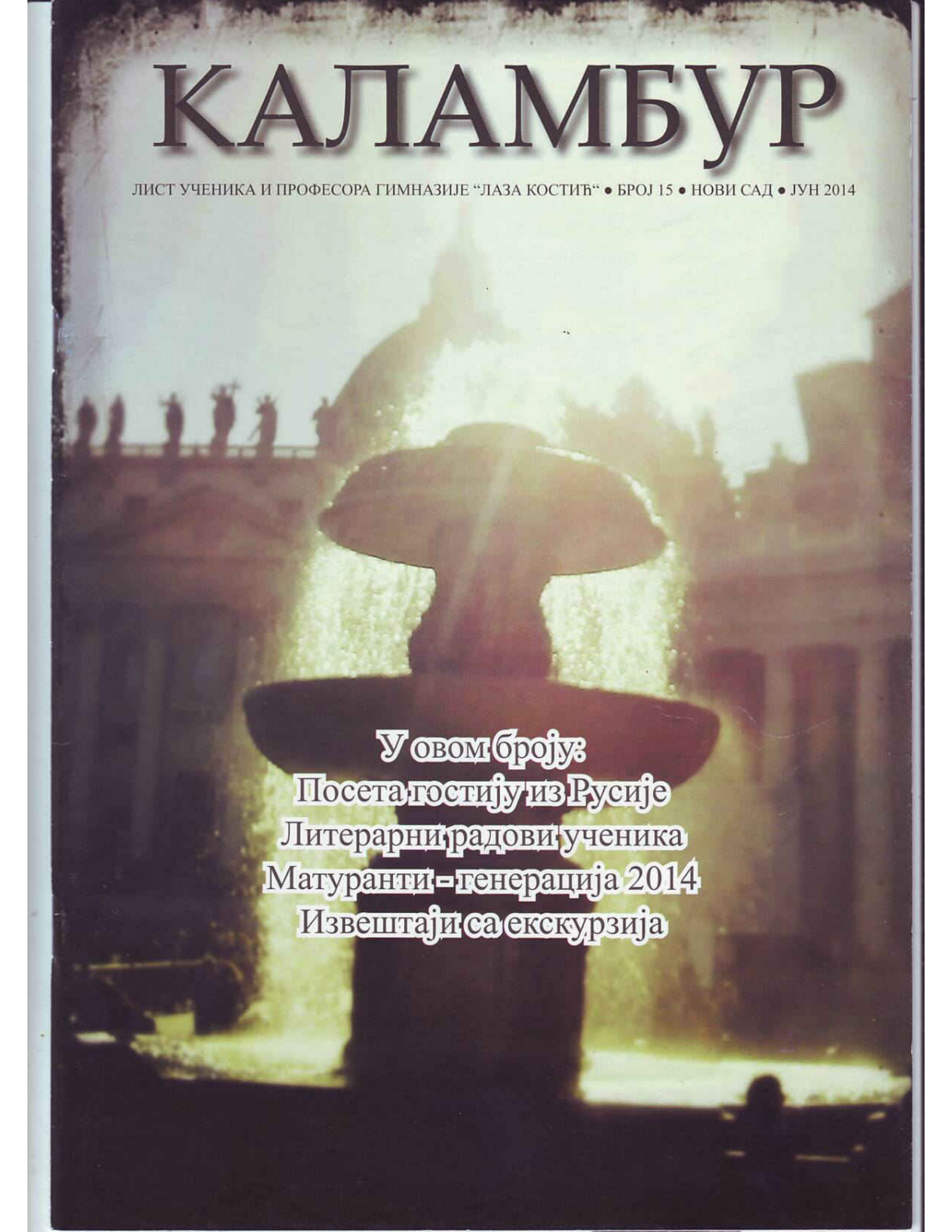

КАЛАМБУР

ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ГИМНАЗИЈЕ "ЛАЗА КОСТИЋ" • БРОЈ 15 • НОВИ САД • ЈУН 2014

У овом броју:
Посета гостију из Русије
Литерарни радови ученика
Матуранти - генерација 2014
Извештаји са екскурзија

ПРОСЛАВА ШКОЛСКЕ СЛАВЕ

Свечана Светосавска академија одржана је у нашој школи у петак, 24. 01. 2014. у 19 часова, пошто су наши ученици припремали програм за централну прославу у Градској кући.

Дух СВЕТОСАВЉА ученици су ове године оживели преко драмских комада припремљених и изведених по романима Милоша Црњанског „Сеобе“ и „Роман о Лондону“ и сјајног музичког програма школског хора.

Светосавска академија наше школе

Наступ ученика наше школе у Градској кући Града Новог Сада

Извештај о боравку гостију из братске Гимназије бр. 2 из Њижњег Новгорода

наступ нашег хора

час веронауке

посета Петроварадинској тврђави

У периоду од 25. до 30. марта наша гимназија била је домаћин гостима из Њижњег Новгорода. Делегацију је предводио начелник Канавинског рејона и помоћник градоначелника Њижњег Новгорода, Шуров Дмитриј Јурјевич. Канавински рејон представљао је и Малкин Александар Владленович, начелник рејонске управе за образовање, са својом помоћницом, Надеждом Васиљевном Городиловом, и Људмилом Алексејевом Гундерчук, директорком школе за децу са посебним потребама, док је групу од 5 професора и 10 ученика Гимназије бр. 2 предводила директорка Татјана Станиславовна Калињина. Ова посета представља наставак сарадње између наше две гимназије, започете о Светом Сави 2013. године.

Током боравка у Србији, наши гости су имали богат програм на плану званичних сусрета, методичке сарадње и туристичко-забавних садржаја.

У Градској кући делегацију су примили шеф кабинета градоначелника, Александар Петровић, и начелник градске управе за образовање, Радомир Дабетић. У оквиру раније планиране сарадње везане за отварање руских одељења у Основној школи „Јован Поповић“ у Новом Саду, наши гости су у тој школи имали сусрет са начелником Дабетићем, директорком школе Сузаном Илић, као и са представницама НИС-а. Делегацију је примила и директорка ШОСО „Др Милан Петровић“, Славица Марковић са сарадницима.

У оквиру методичке сарадње, професори из Њижњег Новгорода су нашим ученицима одржали часове руског језика, историје и математике, одржан је заједнички час веронауке, као и психолошка радионица у којој су узели учешће и домаћини, и гости. У позоришној сали наше гимназије одржана је свечаност добродошлице. Том приликом су чланови школског позоришта извели Чеховљево једночинку „Просидба“, а школски хор и оркестар извео је пригодан музички програм. Ученици Гимназије бр. 2 су наступили са ефектним колажним програмом, сачињеним од стихова, песама и две плесне тачке. Свечаност је била пропраћена бурним аплаузима и позитивном енергијом која је испунила салу.

Приликом посете Београду, са гостима смо обишли Бели двор и Калемегданску тврђаву, уз панорамско разгледање града. Посетили смо манастире Гргетег и Крушедол, обишли Петроварадинску тврђаву и Сремске Карловце, прошетали кејом и центром Новог Сада.

Опроштајни сусрет у гимназији обележили су чланови КИЦ-а „Младост“ из Футога који су извели сплет народних игара из Војводине, Шумадије и Пирота.

И овога пута растанак наших ученика са пријатељима из Њижњег Новгорода био је дирљив и препун емоција, као и наде на нови сусрет, у Русији.

проф. Милена Алексић

обраћање гостију из Русије

час историје

„БЕЛЕЖНИЦА“ НИКОЛАСА СПАРКСА роман који се памти

С времена на време наиђемо на љубавну причу која нас толико освоји да постане више од књиге коју смо прочитали, постаје доживљај који памтимо. „Бележница“ Николаса Спаркса је управо таква књига...

Прича се одвија у Северној Каролини по завршетку Другог светског рата и говори о правој великој младалачкој љубави која двоје људи прати и кад одрасту и буду раздвојени једно од другог. Затичемо Ноу и Али када живе у различитим градовима веома удаљене једно од другог. Обоје су започели нови живот правећи се да су заборавили све, али љубав никад није престала. Дубоко у себи обоје су знали да такву љубав и лето које су провели заједно никада неће заборавити. Као у свим класичним љубавним причама препрека овоме били су Алини родитељи. Сматрали су да Ноа није довољно добра прилика и да треба да нађе имућнијег и угледнијег мушкарца.

Пред велику прекретницу у свом животу, удају, Али се враћа по одговоре које никада није добила... као ни писма која јој је Ноа слао, а њена мајка задржавала.

Емоције никада нису престале да постоје, само су се се појачале и њих двоје су схватили да никад ништа више неће моћи да их спречи да буду срећни, нити да уништи ту безусловну љубав...

Иако можемо рећи да је љубав најмоћнија сила, постоје ствари у животу које не можемо да контролишемо. Имали су складан живот и породицу док их није дочекало највеће искушење. Алцхајмерова болест краде Ноин љубав његовог живота. Али је из дана у дан губила памћење и заборављала оно што јој се претходног дана дешавало, а Ноа се сваки дан изнова упознавао са њом и покушавао да јој освоји срце и да јој врати памћење тако што јој је читао своју бележницу у којој је била записана њихова љубана прича...

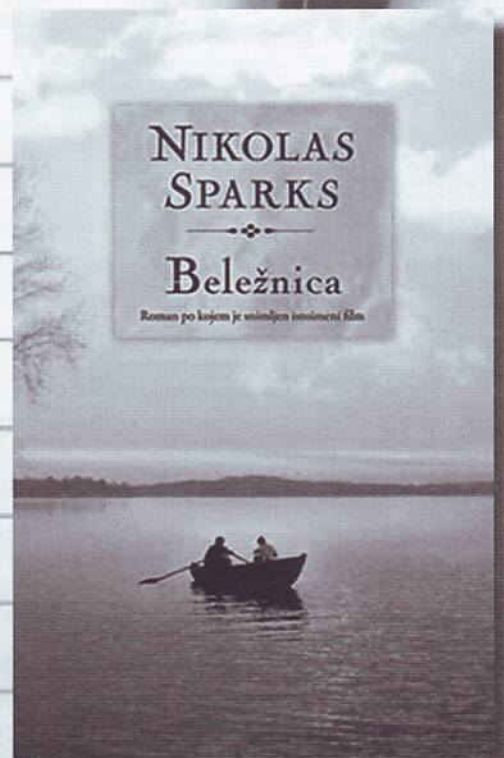
„Бележница“ је роман (и филм) који поставља тешка питања својим читаоцима (гледаоцима).

Колика је снага љубави?

Шта све љубав може да поднесе?

Како наћи храбрости да се суочиш са суровошћу старости и опростиш са свим летовима сопствене младости... и сачуваш оно највредније.

Милица Радановић, IV - 2

БЕГ ОД ПРИЗЕМНОСТИ СВАКОДНЕВИЦЕ

Данас, у ово немирно доба препуно насиља, површности, порока и пребрзог одрастања, изазов је постао пронаћи место на коме ћете се моћи уистину забавити. Уз младост је неоспорно везана способност имагинације у којој се, на жалост, често претерује па свакодневно видимо око себе омладину која се труди да буде нешто што није. Уместо да глумимо, зашто у будуће не бисмо били публика? Чија публика? Позоришна, наравно. А шта је уствари позориште?

Позориште је место које усађује нове идеје у наше главе, или пак место на коме имамо прилику да видимо како нас се неки од снова одиграва пред нашим очима. Оно инспирише, храбри, и пружа нам веру у саме себе. Позориште је уметност. Уметност је најлепши светски изум, којим човек има привилегију да управља. Оно покрива сва наша интересовања, све узрасте и занимања. Опере, балети, драме, комедије, трагедије; свака представа је посебна, носи одређену поуку, насмеје вас, расплаче или наљути, али вас ниједна неће оставити равнодушним.

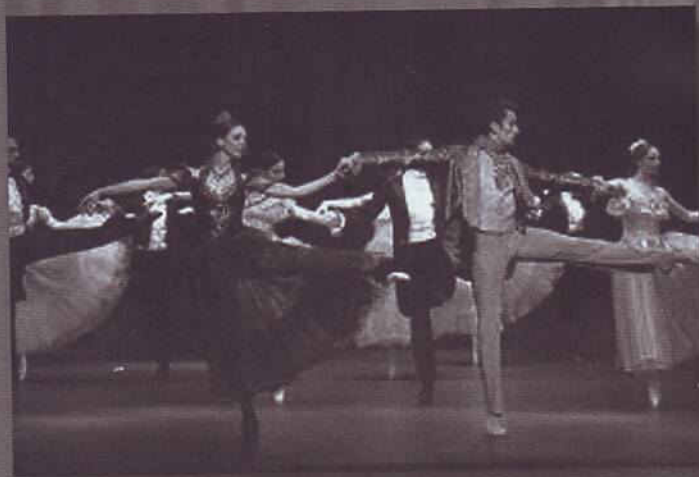
У позоришту смо сви једнаки. У данашњем, савременом друштву, нико неће гледати шта сте обукли или како сте наместили косу, осим ако нисте на сцени. Наравно; постоје одређена правила понашања која сви поштују и услед којих се изузетно осетим, видевши како су млади и стари љубазни једни према другима, како су стрпљиви, толерантни и учтиви, захвални глумцима на на одлично проведеном времену, што на крају исказемо громогласним аплаузом.

Волим да идем у позориште. Волим да видим уредне, кутурне људе, дечицу чију пажњу глумци успеју да одрже током целе представе. Невероватно ми прија тај ред, дисциплина и поштовање свих око мене. Недостаје ми то на улици, у превозу, у школи.

Ову школу годину почели смо са учесталим одласцима у Српско народно позориште. У октобру смо углавном гледали балете и то Даму са камелијама, Успавану лепотицу и Дон Кихота. У све три представе костими су ме одушевили, од првог тренутка појављивања глумца на сцени али су пали у други план када су заиграли. Ипак, највише уживам у операма. Сматрам невероватним даром глас који одређени људи имају. Тај глас може учинити да се у тренутку цела најужим или пак расплачем. Прошлог месеца гледали смо Мадам Бетерфлај, оперу коју сам више од годину дана чекала да погледам. Данима смо били узбуђени. Радња, костими, савршено усклађени глумци и оркестар натерали су нас да данима после препричавамо представу свакоме ко је желео да нас саслуша.

Често након позоришта одемо на последњу филмску пројекцију или се прошетемо како би још мало продужили лепо осећање. Након овако проведене вечери, кући се враћам мирна, задовољна и срећна, јер сам спојила лепо и корисно. Допринела сам свом образовању и сјајно се провела.

СМУКАНА, 4-5

„ДАМА СА КАМЕЛИЈАМА”

„Дама са камелијама” је најпознатије дело Александра Диме, објављено 1848. године у Паризу. Роман је, као инспирација, подстакао настанак истоименог балета, опере, позоришне представе, филма, ...

Ово је прича о двоје младих људи и њиховој љубави – о Маргерити и Арману.

Маргерита Готје, париска куртизана, названа је „Дамом са камелијама” због њене љубави према том цвету. Заљубљује се у Армана Дивела. Њих двоје живе срећно на селу до оног дана када Арманов отац долази у посету са намером да их раздвоји и склони свог сина од „пропале жене”. Успева да убеди Маргериту да њихова „афера“ штети Арману и враћа се у Париз. Отац син „сервира” причу да га је оставила због неког другог племића и он је у ту причу поверовао. Раздвојеност и туга погоршавају лоше Маргеритино здравље (боловала је од туберкулозе). Љут због преваре вољење, Арман коначно сазнаје истину и журно одлази у Париз да би Маргерита на крају умрла на његовим рукама.

„Дама с камелијама“ је типична прича о несрећној љубави која се и од 1978. године изводи широм света на позорницама као балет, а од октобра и код нас у Српском народном позоришту на сцени „Јован Ђорђевић”. Ово извођење су имали прилику да виде ученици наше гимназије у пратњи проф. Наташе Милосавић, где су нам се прикључили и други професори наше школе.

Либрето је писао Крунислав Симић, према истоименом роману Александра Диме. Целокупан наступ је пропраћен оркестрацијом Ирене Поповић и Милорада Маринковића под вођством диригента Зорана Јурањића.

Извођење је употпуњено изванредним костимима, као и складно уређеном сценом где на почетку имамо прилику да видимо транспарентно платно у ширини читаве позорнице на којем је осликан цвет камелије како, заједно са одмицањем и у складу са причом, губи латице.

Усклађеност звука Вердијеве „Травијате“ и виртуозних покрета варирају од динамичног до спорог плеса и тиме одржавају пажњу посматрача.

Љубитељима драме и покрета топло препоручујем да оду до Српског народног позоришта и погледају ово изванредно о стварење.

Хелена Бомештар, IV-4

„НИСАМ БАШ НАВИКАО ДА ГУБИМ...“

Интервју са Љубаном Видовићем (IV-4), европским прваком у кик-боксу

Европски шампион и актуелни омладински првак Србије у кик боксу у полутешкој категорији до 81 кг, Љубан Видовић, наш је млади таленат који се бави овим спортом од своје седме године. Он је своје почетке имао у КБК „Радник Интеграј“ у Бјељини, а тренутно се такмичи за БК Рокица-Лозница и за КБК „Војводина“. Поред својих спортских активности, Видовић је и матурант Гимназије „Лаза Костић“ из Новог Сада.

1. Зашто си изабрао да се бавиш баш овим спортом?

Кик бокс је породична традиција. Брат и ја смо одлучили да идемо татиним стопама.

2. Да ли је неко посебно имао утицај на тебе да истрајеш у овом спорту све до данас? Наравно, моја породица највише.

3. С обзиром да је спорт којим се бавиш захтевао многа одрицања, када направиш ретроспективу, да ли је у почетку било тешко?

Морам признати да је било и те како тешко, јер овај спорт тражи много одрицања. Није ми било свеједно док сам гледао другу децу која своје слободно време проводе у игрању. Моје слободно време је искључиво било предано кик боксу, тренинзима који су били напорни, али који су ми и поред тога причињавали неизмерно задовољство.

4. Како си се осећао након своје прве победе и првог пораза?

После сваке победе осећај је предиван, неописив. Одмах после мог првог побеђеног меча сви су схватили да сам рођен за велике ствари. Што се тиче пораза, нисам баш навикао да губим. (смех)

Самим тим, могу малим бројем

5. Да ли постоји неки уласку у ринг како би Па, не постоји ритуал, посебно на турнирима или више дана. На истом ћошку, одлазим у исто време...

6. Ко је твој узор у Мој узор је познати Јуниор. Посебно га изванредне резултате боксовања.

7. Да ли се, по твом мишљењу, спорт којим се бавиш, цени у твом граду, држави?

Нажалост, мислим да се не цени довољно. Нико не мари за труд који ми уложимо на тим тренинзима где буквално „умиремо“ и дајемо свој максимум. Очекују се само победе и најбољи резултати, и када се они остваре, одједном су сви ту за тебе и пружају ти неке лажне подршке у виду онога за шта они сматрају да је исправно. Доћи до победе није лако, потребно су, осим нашег труда, и квалитетни услови за рад којих је све мање.

8. Како коментаришеш тренутно стање спорта у Србији и константан одлазак младих талентованих спортиста, попут тебе, ван граница Србије?

Тренутно стање у Србији, што се спорта тиче, није баш идеално. Моја главна замерка јесу велики турнири који нама нису омогућени, док други репрезентативци увелико иду на исте и имају много боље услове.

9. Како си се ти снашао у Новом Саду и одакле идеја да дођеш баш овде?

Одлично сам се снашао, свидели су ми се Новосађани и фино сам се уклопио. Главни разлог јесте школовање мог брата- он у Новом Саду студира на Медицинском факултету.

10. Како си задовољан условима у новом клубу?

Па, није лоше. Могу рећи да сам поприлично задовољан.

11. С обзиром да си гимназијалац и да имаш доста обавеза везаних и за школу, како

се похвалити и веома изгубљених мечева.

посебан ритуал при сам себе охрабрио?

али сам јако доследан, који трају по недељу

пример, загревам се у на спавање сваке вечери

овом спорту и зашто?

боксер Рој Цонс ценим, јер је постигао

и има специфичан стил

постижеш да те обавезе ускладиш са свакодневним тренинзима?

Много одрицања је потребно, као што рекох, трудим се и успевам. Што би рекли: „Све се може, кад се хоће.“

12. Колико је, по твом мишљењу, аспект образовања битан у развоју личности успешног спортисте?

Јако је битан, јер сви врхунски спортисти су на врху не само због своје снаге, већ и интелигенције. Мада, у данашње време је све мање образованих у овом спорту и све више њих који напуштају школу

због обавеза према кик боксу.

13. Колико је битан однос између тренера и такмичара?

Од велике важности је управо однос између тренера и такмичара. Мора постојати узајамно поштовање, али највише треба неговати другарски однос и поверење. Тренер има велику улогу у изградњи једног спортисте и мора увек бити ту за њега.

14. На који начин и колико се дуго спремаш за велика такмичења?

За велика такмичења су потребне и велике припреме. Најбоље припреме су висинске, односно, припреме на некој планини где је ваздух много чистији и здравији. Мој дан се састоји из два тренинга, један јутарњи и један вечерњи. Јутарњи је најчешће задужен за моју кондицију, док се на вечерњем одради спаринг или ударање о џак.

15. Иза тебе је, управо, једно велико такмичење, Европско првенство. Како си се осећао поводом освојене титуле првака?

Осећај је био невероватан! Пре свега јер је та титула произашла из мукотрпног рада и труда. Најбољи осећај је управо онај када нешто заслужиш искључиво својим радом и трудом, а ја сматрам да сам ту титулу и те како заслужио.

16. Да ли постоји неко кога сматраш својим највећим ривалом за репрезентативни дрес Србије?

У млађим категоријама нема апсолутно никог. Доказ томе су десетак мечева на домаћој сцени који трају три рунде, где сам ја побеђивао противнике већ после прве рунде, евентуално друге... Пошто сам желео да напредујем, прешао сам у сениоре где такође немам ривала осим мог брата, којег тако не могу назвати јер са њим, управо, делим прво место.

17. Да ли ускоро постоји неки већи меч за који се припремаш и који су ти даљи планови?

У скорије време немам заказаних мечева, али ако си најбољи, они никад не недостају. Тренутни планови ми се базирају на школовању, јер желим да упишем Медицински факултет који је један од тежих и припреме за исти нису нимало наивне.

18. Како себе видиш у будућности?

Себе видим као будућег најуспешнијег доктора. Шампиони се рађају, а не стварају. Надам се да, уз Божију помоћ, нећу имати проблема око остваривања свог циља.

19. Шта би поручио свима онима који желе да се баве овим спортом?

Поручио бих им да треба да се баве ако га заиста воле. Свакако је боље бавити се било каквим спортом, него одрастати на улици, тако да свако ко има намеру да се бави спортом има моју подршку. Што се кик бокса тиче, будите спремни на мукотрпан рад, труд и одрицања и не заносите се да сте неко и нешто после три тренинга. Резултати су мерило вашег успеха.

Интервју урадила Ивана Драгојлов, IV-4

ШКОЛОВАЊЕ У ИНОСТРАНСТВУ

Држава Србија тренутно се налази у веома тешкој ситуацији. Како због економских потешкоћа, тако и због лошег образовног система, многи млади покушавају да остваре своје циљеве ван своје домовине. Кроз наредних неколико примера покушају да упоредим средњошколски систем у Србији и иностранству, конкретно САД.

Прва битна разлика је у типу школа. Добро је познато да ученици у Србији имају велик избор средњих школа, с којим на неки начин већ у том узрасту одређују животни правац. С друге стране, у САД, ситуација је мало другачија. Ученици се по завршетку основне школе не уписују у школе по избору образовног профила, већ по локацији. Другим речима они уствари похађају нешто налик нашим гимназијама. То је веома добра ствар, јер по мом мишљењу ученици су, при уписивању средњих школа у Србији, превише млади да донесу одлуку, која многим може да одузме најмање четири драгоцене године.

Друго, треба разбити мит о малом броју предмета у америчким школама. Кад се све сабере, у неким случајевима тамошњи ученици имају и до 4-5 предмета више на крају средње школе. Нису сви предмети обавезни и већина се бира по афинитету, али постоје одређени критеријуми које поставља држава, а то је да сваки ученик мора да положи најмање 24 предмета. Сваке године сви предмети, осим математике

Мултимедијална учионица у једној средњој школи у САД

и енглеског се мењају, односно то што се у Србији из биологије уради за 4 год, тамо се уради за једну, али мора се узети у обзир да се сваки дан имају исти предмети (што подстиче редован рад и учење). Одатле прича о 5-6 предмета.

Такође, једна јако важна карактеристика америчког школства је бирање нивоа на ком ће се неки предмет изучавати, од најосновнијег па све до највишег (у већини случајева прве године факултета). Из личног искуства могу рећи да се на највишим нивоима ради веома озбиљно, а упорност, труд и рад су преко потребни за испуњавање критеријума.

Многи ученици у Србији навикли су се да избегавају многе контролне, да на крају године праве разне комбинације са професорима о закључним оценама итд. У америчким школама када се изостане са контролног, било оправдано или неоправдано, на поновљеном контролном се добија само 80-70% од редовног, што значи да иако је тест урађен савршено тачно ученик не може да добије максималну оцену, због претходног изостанка са теста. Такође, закључне оцене се на крају године тешко могу нешто значајно кориговати, све се базира на процентима, И не постоје варијанте да се научи све, па оцена у последњи час драстично скочи.

Ни један систем, као ни овај, у догледно време неће достићи савршенство, јер направити савршен школски систем је веома тешко и увек ће се наћи неки проблем па тако и у овом. Међуљудски односи су донекле поремећени, а ученици се углавном уче да су проценти на тестовима најбитнији, а тако умањују важност усвојеног знања, што, касније ће се испоставити, може представљати велики проблем на коме ће се морати озбиљно радити.

Стефан Стипановић, III4

фискултурна сала - спорту се придаје велика пажња.

Типичан ходник у америчкој школи, са ормарићима ученика

ЛЕТО

Људи не воле јесен; светлост одумире за собом носећи боје овога света. Људи презиру зиму, ту таму која је протерала топлоту овога света. Људи воле пролеће које доноси дах живота свим створењима овога света. Људи заборављају лето, концентришући се и пишући о почецима и крајевима; дакле њено место у целој овој причи било би... ах да, заборавих: време када ништа нити почиње нити се завршава, већ све траје – време за којим сви жудимо.

Небо је било невероватне тиркизноплаве боје. Над ивице тамног, поветарцем усталасаног језера надвијале су се пуне, дебелим лишћем отежане гране прастарог дрвећа. У подножју њихових дебала њихала се сочна трава, окупана лењом, ромињајућом кишом. У даљини, далеко изван заклона немог дрвећа, дизали су се шарени кровови модерних зграда, али само у правцу југозапада. Са свих осталих страна, ово уточиште било је окружено окомитим планинама бљештаво белих врхова. Ваздухом се ширио сладак мирис дивљег цвећа. Наранџаста је већ умрљала живописне боје природе, али је дугачак летњи дан одбијао да се заврши. Вунасти, ружичасти облаци лебдели су ниско.

Подамном су биле тврде, старе даске потамнеле од дугогодишње изложености сунцу. Седећи у турском седу нагнула сам се преко ивице дока и умочила руку у воду. Била је млака али је ветар доносио хладноћу са неког далеког места. Упркос тој свежини и сумрачној дневној светлости која се задржавала, било је касно и била сам опижена дражима и спокојем овог безвременог места, лебдећи кроз нешто што би нестало чим бих покушала да га појмим. Моји капци постајали су тешки. Још увек седећи, нагињала сам се уназад све док моја леђа нису нашла ослонац. Снажна и топла, његова леђа надимала су се дубоким удасима пуним живота. Била сам му окренута леђима и нисам видела шта је писало у његовој малој књизи коју је држао отворену једном руком, чула сам само звук његовог пригушеног дисања.

Била сам му окренута леђима, али сам знала да се смеши па сам се и ја насмешила. Обоје смо ћутали, обоје смо мировали; ништа није почело, ништа се није завршило.

Оливера Шимудварац, Ш6

ЈЕСЕН

Људи не воле ту толико испевану јесен; доба када се светлост гаси, када живот ишчезава, када нас топлота лагано напушта. Јесен – то је време када сви осећамо да је крај близу.

Замућена река тромо је отицала носећи са собом блато, муљ и труло лишће са својих обала. Жуто лишће као да је својом бојом наглашавало последњи одбљесац свога живота док се браонско и бронзано, већ осушено лишће, бацало на тло, у своју коначну смрт. Цела шума крај реке одјекивала је крицањем и шушкањем. Ови наизглед невини шумови попримају злокобан призив схватањем да представљају одјеке бежања. Сва створења ужурбано су тражила уточиште од онога што следи. Угњежден између, сад хладног и крутог корења, на јастуку трулежи и међ црвима и паразитима који чекају један од својих последњих obroка, лежао је голуб. Био је жгољав, крај дрхтавог тела опружених беживотних крила са црним умрљаним перјем. Сваки уздисај био му је све тежи, а у очима му се видело да чека да умре. Ветар је на махове сумануто дувао, сваким новим налетом са собом односећи по делић топлоте из живих бића. Небо је било пуно тешких облака челичне боје, који као да су своје сивило просипали по свему, постепено спирајући боје.

Застао сам; гранчица је пукла под мојим стопалом. Прохладан ветар је дунуо, а мене је прошла језа. Слабост ме је обузела па сам се ослонио на храпаво дебло огољеног дрвета крај мене. Нисам се осврнуо јер сам знао да се ни она неће осврнути. Ослушкивао сам меке кораке које је њено мајушно тело правило, опрезно корачајући по угаженој трави и нестајући у магли.

Нисам се осврнуо јер сам знао да се ни она неће осврнути; осећао сам да је крај близу, а осећала је и она.

Оливера Шимудварац, III6

КОЦКАЊЕ МЕЂУ СРЕДЊОШКОЛЦИМА

Недостатак новца, досада или знатижеља су разлози због којих све више младих своје слободно време проводи у кладионицама, а старосна граница коцкара је све нижа.

Закон каже да се кладионице не могу налазити на удаљености мањој од 200м од школа, али кладионице често не поштују закон. На сајту управе за игре на срећу постоји могућност провере о удаљености кладионица од школа. Међутим, подаци су непотпуни јер нису наведене све улице у којима се налазе кладионице и коцкарнице.

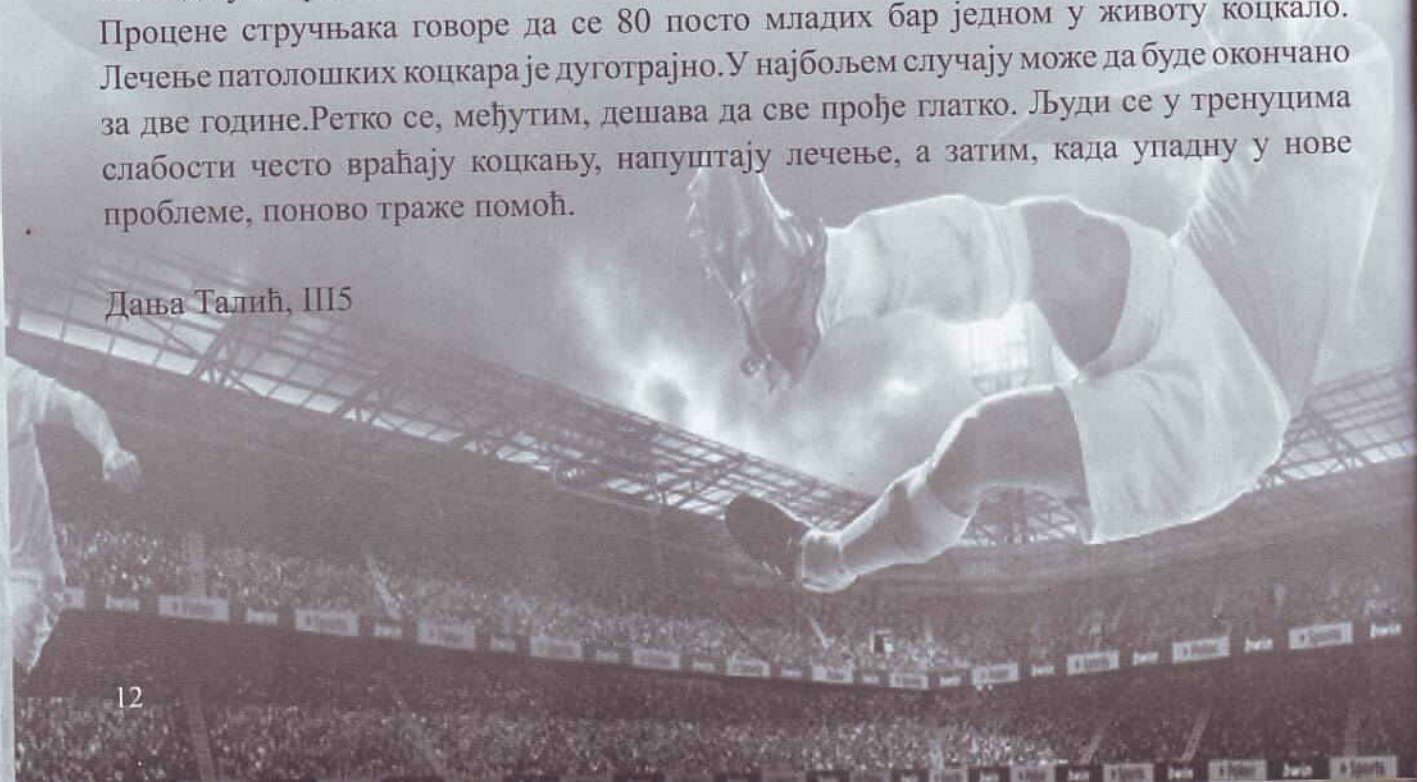
Све више маха узима и онлине коцкање, које је посебно популарно међу младима, јер је теже утврдити да ли је коцкар малолетан или не. Са друге стране, иако је законом прописано да је младима до 18 забрањено клађење и коцкање, малолетници се често могу видети у кладионицама.

Седamnaестогодишњи У.М. из Новог Сада каже да је почео да се коцка из знатижеље. “Желео сам да пробам да уплатим тикет. Можда баш ја добијем. Добио сам. Сто динара удесетостручило се. Мислио сам да имам среће. Отишао сам опет. Постало ми је навика. Сваки дан, без обзира на обавезе, школу, спорт, имао сам времена за кладионицу. Било је забавно, дружити се са друштвом и у исто време зарадити. После месец дана активног коцкања, почео сам да губим. Новац који су ми родитељи дали за екскурзију сам потрошио. Када су сазнали, изгубили су поверење у мене. Дошао сам у ситуацију да морам да позајмим новац од другова. Било ме је срамота. Упао сам у такве дугове да их и дан данас нисам вратио”, каже он.

Многи од њих се завањавају да неће постати коцкари уколико уплаћују мале суме новца. Деветнаестогодишњи К.С. из Новог Сада каже да му мотив није новац. “Играм из хобија и сваки викенд одиграо од 2 до 3 тикета. Ако не одиграо ниједан тикет, мој викенд буде празан. Углавном не добијем никад ништа”, каже он.

Процене стручњака говоре да се 80 посто младих бар једном у животу коцкало. Лечење патолошких коцкара је дуготрајно. У најбољем случају може да буде окончано за две године. Ретко се, међутим, дешава да све прође глатко. Људи се у тренуцима слабости често враћају коцкању, напуштају лечење, а затим, када упадну у нове проблеме, поново траже помоћ.

Дања Талић, П15

НАПУШТЕНИ ПСИ

Многи људи траже срећу, а срећа је заправо свуда око њих: маше репом, игра се и сјаји у очима паса. Пас је човеков најбољи пријатељ. Дајте му своје срце и он ће бити најсрећнији, а љубав ће вам узвратити стоструко. Сваким даном људи пролазе поред напуштених паса и ретко ко застане да им помогне, да види у чему је проблем...

Проблем паса може ускоро постати прошлост у Новом Саду. Бригу о напуштеним животињама преузеће Ветеринарска станица "Нови Сад" која ће бити трансформисана у ново Јавно комунално предузеће "Зоохигијена". Овим добрим делом можемо барем мало да усрећимо псе. Али то није довољно. Једна од најбитнијих ствари за решавање проблема напуштених паса јесте буђење свести власника паса, да се сви пси чипују, стерилишу и оно што је најважније - да не напуштају своје љубимце. Такође, треба напокон да почну и да се примењују Закони који ће кажњавати несавесне власнике паса.

Овом проблему у последње време много помажу и друштвене мреже, тако нпр. на Фејсбуку можемо помоћи псима, тако што ћемо се придружити групи "Војводина Удружење Заштита Животиња". Добри људи који су направили ту групу успели су да помогну многим псима тако што су их склонили са улице и пронашли нове власнике. Пси не траже пуно од вас, само мало хране; вишак бисте свакако избацили из свог тањира...

Нажалост, на улицама Србије у сваком тренутку налази се од 100 000 до 150 000 напуштених паса, који тумарају гладни, мокри, болесни, тужни и често злостављани од стране пролазника.

Усвојите пса, спасите му живот. Ако узмете пса са улице и нахраните га, неће вас угристи. Учините их срећним. Зими, када су посебно тешки услови живота на улицама, остављајте им храну поред зграде. Када би сваки човек само мало пажње пружио напуштеним псима, њима би то било довољно!

Миа Башић, III-4

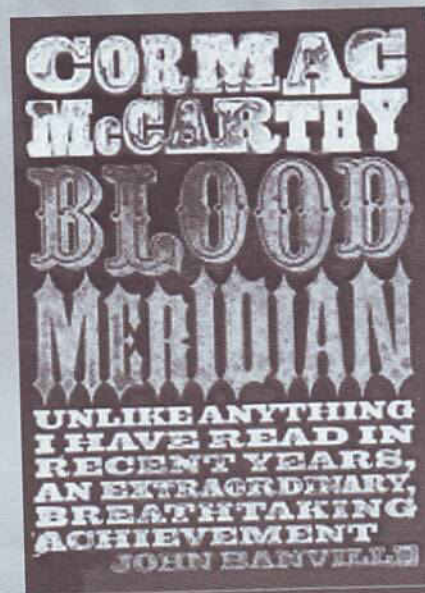
КРВАВИ МЕРИДИЈАН или ВЕЧЕРЊЕ ЦРВЕНИЛО НА ЗАПАДУ

“Рат је врхунска игра, занат над занатом. Рат је доказ јединства постојања. Рат је Бог!”

Као што му и сам наслов каже, ово је роман о насиљу, можда највећем пороку људске расе. Истом насиљу које, нажалост, можемо видети сваког секунда, свуда око себе. Оно је кошмарни и изопачени дар са неба. Човек се рађа са одређеном дозом зла у себи, с тим што то зло није увек видљиво или испољено за живота, али оно је ту. Чека прави тренутак да се прошири и покаже своју моћ. Кормак Макарти, аутор горепоменутог романа, то јасно наглашава и не тежи ка идеализовању ликова. Он нам то јасно ставља до знања већ у првим странама књиге, у којима нас упознаје са “јунаком” ове приче-Малим. Он нема име, презиме или било какву врсту идентификације. Он је једноставно Мали. Када сам га назвао јунаком, тај термин сам употребио веома лабаво, јер је Мали више посматрач него протагониста. Али опет, без њега ова књига не би имала смисла, јер је он тај који држи целу причу на окупу и служи као нека врста мистичног селотејпа који везује све догађаје и ликове иначе потпуно независне једне од других, а опет толико блиске и нераскидиве. Једна од ствари које чине овај роман оним што јесте, управо је чињеница да ни један лик нема искупуљујућу карактеристику која оправдава његове поступке. Сви чине оно што чине, јер је то једноставно њихова природа, неретко дивља, окрутна и неукроћена. Када већ говоримо о ликовима, њих има заиста много и сви, чак и они најмањи, јесу описани и окарактерисани на изванредан начин и то за последицу има да су сви упечатљиви и својом појавом носе неко дубље значење и наводе нас на смех, презир или згражавање. Ово је оно што ја волим да назовем “роман изгубљених душа”. Један од многобројних ликова је “судија” Холден, у књизи описан као потпуно бео човек, огромних пропорција, без и једне длаке на телу. Он није само лик, већ сила природе, рефлексија окрутности света и времена која оставља утисак ванземаљског не само по изгледу већ и по поступцима, гностисистични аркон, неисцрпне памети и неизрециве суровости. Радња “каска” за Малим, који тумарајући кроз руралану и мрачну Америку прве половине деветнаестог века, сплетом околности постаје члан одреда ловаца на скалпове, војске без државе која за новац ради крвави посао који је утемељио пут за стварање Америке какву ми данас познајемо. Али елем, заиста не желим да откривам превише о радњи или ликовима, јер ако бих то учинио, дошло би до домино ефекта који би попут киселине нагризао и упропастио радњу за потенцијалне читаоце.

Једна од многих карактеристика које, по мени, сврставају овај роман у сèме de la сèме светске књижевности, јесу и описи предела у којима се одвија радња али и догађаја који се кроз њу протежу. Призори које јунаци овог дела сусрећу представљају спој надреалног и руралног, сировог и прљавог, али опет тако задивљујуће лепог. Док сам читао “Крвави Меридијан” поставка сцена ме је подсећала на велику, бесконачно велику позорницу која стапа ликовне радове Хијеронимуса Боша, сцене из филма “Ел Топо” и других арт-вестерна, у један колосални приказ прашњавог пакла. Свакако вредан помена је и стил писања Кормака Макартија, који се карактерише фузијом кратких и сажетих дијалога, и већ споменутих грандиозних описа који су неретко темељни и упечатљиви и сваким поновним читањем одају утисак динамичности и оригиналности. Када се све сумира, ово је заиста у сваком погледу, ремек дело, штиво које одскаче од сувопарне масе јефтиних прича без имало дубине, дело које бих препоручио без имало размишљања сваком ко гаји бар трунку истинске љубави према озбиљној књижевности, филозофији или уметности уопште.

Милош Медић, III4

ЖИВОТНИ ПУТЕВИ ИЗГНАНОГ УМЕТНИКА

Карактерисан је као "једини рођени писац", дивили су му се и познатији од њега. ..Његова дела оставила су неизбрисив траг на домаћу књижевност. То су само неки од хвалоспева којима можемо описати Милоша Црњанског, човека који је цео свој живот провео као родољуб у туђим земљама, потпуно одвојен од онога што је сматрао својим. Рођен је у Чонграду, 1893. године, као син нижег чиновника патријархалног опхођења који због заступања српске мањине у Аустроугарској, бива са породицом премештен прво у Иланцу а затим у Темишвар, где Милош најпре завршава основну школу, а касније и Гимназију. Управо из тог периода његовог живота потиче тај снажни осећај припадности који утиче не само на његово стваралаштво већ и на његов приватни живот уопште. Како он сам каже, у том периоду је постао фасциниран православном вером - по највише мирисом тамјана, иконама; ритуалом сахране и задушница. Највећи преврат у његовом животу био је почетак крвавог Првог светског рата у којем је он, иако против своје воље, регрутован у редове Аустроугарске војске. Управо на крвавим бојиштима, која су свакодневно отимала стотине младих живота, спознаје сурову реалност и окрутност људског рода. Тада из војне болнице пише: " Фронт,болнице, па опет фронт, у љубави, за хлеб и за шећер, све мокро, све киша и блато, магле умирања".

Пред крај рата, Милош одлази за Београд, не носећи ништа са собом до болних успомена и свезака у којима је својом поезијом оплакао милионе живота који су нестали за време рата. Тамо након неког времена уписује књижевност на Универзитету и паралелно са студијама ради као уредник листа "Дан". Занимљиво је да је Црњански свој повратак у Србију поредио са повратком Одисеја на Итаку, при чему је најбитнија разлика то што је Одисеј на повратку кући нашао мир, а Милош земљу разорену ратом. У годинама између два рата, он постиже доста и у стваралачком, али и у приватном животу. Објављује "Дневник о Чарнојевићу", "Приче о мушком", "Лирику Итаке" али и своје најпознатије дело "Сеобе", које је својим квалитетом и комплексношћу, засенило и критичаре и читаоце. Али, ђаво људима није дао мира, па су се две деценије након једног, упустили у још један, још разорнији рат. Ови немили догађаји затичу Милоша Црњанског у Риму одакле 1941. успева да побегне у Лондон који постаје његова нова кућа наредних двадесетак година. Тешко му пада чињеница да је приморан да живи као изгнаник, у непознатој држави, у којој његови литерарни квалитети нису цењени на прави начин. У том периоду, писање му постаје више хоби а као члану "ПЕН" клуба, дела му се прекуцавају на писаћој машини.

Жеља за повратком преовладава и он се 1965. враћа у Београд. Исте године настаје и његова збирка поезије "Ламент над Београдом". Његова животна одисеја се окончала 30. новембра 1977. године. Према свом тестаменту, оставштина је даровао Народној библиотеци Србије. Милош Црњански у сваком погледу представља колоса домаће књижевности чија дела и дан данас плене својом креативношћу и лепотом. Данас имамо велики број улица, школа, па чак и једну награду која носи име овог великана. То је наш мали друштвени допринос којим његово стваралаштво и име чувамо од амбиса заборав.

Милош Медић, III4

ЗНАТИ, МИСЛИТИ, МАШТАТИ

Од најранијег доба знање, мисао и машта представљају једне од кључних способности које издвајају човека од осталог живог света, као једно, како рационално тако и радознано биће. Као процес постепеног преношења и стицања нових сазнања може се рећи да образовање заузима најважније место у човековом животу.

Кроз основно образовање открива се различитост међу људима, док у исто време, појединци спознају своје афинитете, и личност уопште. Стога, образовање које се стиче у најранијем добу живота, означава први корак у наизглед ограничене изворе знања. „То што знамо је капљица, оно што не знамо је море“, речи су великог Исака Њутна, које јасно говоре да, иако смо као цивилизација дошли до великих открића и направили велики помак у науци, нисмо још ни близу откривања праве истине и одговора на нека суштинска питања, на која се не зна ни да ли ће бити одговорено. То само показује колико знање може бити комплексно и опширно, али највероватније не и недостижно. У потрази за одговорима на нека универзална питања, човек се у већини случајева користи двома својим особинама, здравим разумом и маштом. Помоћу маште, у човеку се рађају нове идеје које се потом коришћењем здравог разума и претходно стеченог знања спровode у дело.

Данас знање поседује моћ. Знање контролише могућности и напредовање. Имајући то у виду, знање је итекако вредно улагања. Иако су новчана средства, кроз прошлост, па и садашњост, у већини случајева непремостива препрека за квалитетно образовање и научни развој, појединци и у будућности морају бити спремни да улагањем свога времена и жељом стекну нова знања и вештине, које ће на првом месту свом окружењу, потом и целој цивилизацији, омогућити нормалне и квалитетне животне услове, а Земљу учинити бољим местом за живот. Добро образовано становништво јесте темељ економски успешне државе, и човечанства уопште, док се сва почетна улагања у највећем броју случајева вишеструко поврате. Многи народи мисле да ће им од користи бити ако би могли да узму мали део материјалног богатства од оних који га имају много, али на жалост, мали број људи схвата да би имали многоструко већу корист ако би научили само мало од оних који знају много више. Другим речима, величина једног народа, групе људи, не мери се само бројем (материјалним вредностима), већ је његова величина великим делом количина знања, интелигенције и врлина које тај народ поседује.

Идеје и мисли налазе се свуда. Развитак нових мишљења и идеја су ти који су цивилизацију довели на завидан ниво сазнања, ма како то било површно и човека одвојили од свих осталих бића. Машта, као бесконачан извор идеја, покреће многе наизглед невероватне мисле, идеје, које се у већини случајева претварају у невероватна научна достигнућа ма како неизводљиво деловале. Машта претворена у стварност резултат је знања до којих човек долази непрекидним процесом стварања. Опет се долази до чињенице да знањем мењамо и боље разумемо свет око себе. Новим идејама не назире се крај, једноставно човекова машта је непресушна-стално ће се рађати нове мелодије, нове научне претпоставке, иако се све у датом тренутку можда чини већ откривеним. С друге стране, мисли човеку такође служе и да разматра ствари и након тога доноси разумне одлуке, које ће њему самом омогућити бољу будућност. Знање је незаобилазна основа за маштање о будућој стварности која ће се материјализовати на најбољи могући начин за човека и човечанство, и постати ново знање за нова маштања и напредак.

Иако машта у већини случајева иде испред свог времена, замишљеним идејама увек ће бити преко потребно одређено предзнање, помоћу којег ће се те идеје у потпуности реализовати. Сведоци смо многих великих мисли које су због недостатка знања, деценијама, па и вековима биле приморане да чекају своју реализацију. Многе у то време наизглед сулуде идеје свима познатог Леонарда да Винчија, вековима су чекале да буду примењене јер једноставно нису постојала знања како би се оне реализовале. То је више него добар разлог да се настави развитак свих видова технологије, и знања уопште. Мало је вероватно да ће човек икада престати да мисли, јер то је у његовој природи, да непрестано поставља питања. На крају крајева, како се знање проширује, тако на површину излази мноштво нових питања, које ће у тренутку заинтригирати човека, и навести га да користи своје невероватне мислилачке и стваралачке способности.

„Човек није рођен да тегли ланце, већ да шири крила“, речи чувеног француског писца Виктора Игоа јасно приказују како људска врста, имајући у виду све њене способности, да материјализује своја знања, није предодређена да стоји у месту и вечно „тегли ланце“, већ да непрестано шири своје видике и константно унапређује своје знање, што је од кључног значаја не само за опстанак већ и за напредак једне цивилизације.

Стефан Стипановић, III4

ГИМНАЗИЈА
"ЛАЗА КОСТИЋ"
НОВИ САД

IV 1

ВИКТОР КАСИЋ
ДИРЕКТОР

ВИКТОР ЖИВИЋ
СОЦИЈАЛНИ СТУДИЈИ

ПРОФ. МИЛЕНА
АВРАМОВИЋ

ПРОФ. ЗВЈАН
НАЈДГЕВИЋ

ПРОФ. СТЕЈАН
ДЕМЧАКОВИЋ

ПРОФ. МИЛУША
ЖИЋИЋ

ПРОФ. ИВАН
ТОШИЋ

ПРОФ. ЖИЊА
ВУКОВИЋ

ПРОФ. САНДИЈА
БОЖИЋЕВИЋ

ПРОФ. ПЕТАРКА
МИЋИЋЕВИЋ

МАРИЈА
КОСОВИЋ

ИВАН
БЕЏИЋ

ЈЕЊИНА
ДЕЈОВИЋ

СТЕЈАН
МАШИЋ

ИЗABELA
ИКОЊИЋ

МИЉИ
ТОШИЋ

АРИЈАНА
БАЉИЋЕВИЋ

ИВАН
ТОШИЋ

ИВАН
ТОШИЋ

МИЉИНА
ВУКОВИЋ

АЛЕКСАНДАР
ПЕШИЋ

ЈАНИНА
ТОШИЋЕВИЋ

БОЈА
ТОШИЋ

САРА
КОСОВИЋ

ЕЛЕНА
ТОШИЋ

ЈЕЊИНА
ДЖИЋЕВИЋ

МАРИЈА
МАШИЋЕВИЋ

МАРИЈА
НАЈДГЕВИЋ

С. КОСОВИЋ
МИЋИЋЕВИЋ

МАРИЈА
МИЋИЋЕВИЋ

МАРИЈА
КОСОВИЋЕВИЋ

ЈЕЊИНА
ТОШИЋ

ИВАН
ТОШИЋ

МИЉИНА
ТОШИЋ

МИЉИКО
ТОШИЋЕВИЋ

Д. ИВАН
ТОШИЋЕВИЋ

ЈАНИНА
ТОШИЋ

ИЗABELA
ТОШИЋ

СТЕЈАН
ТОШИЋЕВИЋ

ИВАН
КОСОВИЋ

МИЉИКО
ТОШИЋ

САРА
ТОШИЋ

септембар
2014.

ГИМНАЗИЈА
"ЛАЗА КОСТИЋ"
НОВИ САД

IV 2

ВИКТОР КАСИЋ
ДИРЕКТОР

ВИКТОР ЖИВИЋ
СОЦИЈАЛНИ СТУДИЈИ

ПРОФ. СТЕЈАН
ДЕМЧАКОВИЋ

САРА
КОСОВИЋ

ТОШИЋА
ТОШИЋЕВИЋ

МИЉИКА
ТОШИЋ

ИВАН
ТОШИЋ

МИЉИКА
ТОШИЋЕВИЋ

ИВАН
ТОШИЋ

ИВАН
ТОШИЋ

ИВАН
ТОШИЋ

ИЗABELA
ТОШИЋЕВИЋ

ИЗABELA
ТОШИЋЕВИЋ

ИВАН
ТОШИЋ

САРА
КОСОВИЋ

ИЗABELA
ТОШИЋЕВИЋ

ИВАН
ТОШИЋ

ГИМНАЗИЈА
"ЛАЗА КОСТИЋ"
НОВИ САД

IV
3

БОЖАН ПАСИЋ
ДИРЕКТОР

БИЈА ПОНАСИЋ
УЧЕНИК

ПРОФ. ЗАСИЋА
ВИШЕЉАНСКИ

ПРОФ. ДУЖИЋ
КРАЈЧИЋЕВИЋ

ПРОФ. ДУЖИЋА
ЈУРИЋА

ПРОФ. ЈАЧИЋА
БОЖИЋ

ПРОФ. ЗАСИЋА
ВУКОВИЋ

МИА
РАДИЊЕВИЋ

РАЈКОВИЋ
ТОМИЋ

БОЖИЋЕВИЋ
СРЂАНА

ДАВИД
ЈУРИЋ

МАРИЈА
МИЋИЋ

МАРИЈА
ВУКОВИЋ

ЈЕЛЕНА
ШАЊЕВИЋ

НИКОЛА
ТУЂАВИЋ

НИКОЛА
ЖАЈКОВИЋ

ДАВИД
МИЋИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

ТОМАС
СРЂАНИЋ

МАРИЈА
ЉИЋ

БРАНИСЛАВ
НИКОЛИЋ

ЈУЛИЈА
ШЕРБИЋ

СТЕВАН
НЕЂИЋ

НИКОЛА
ДОЂАЋ

НИКОЛА
ЈАКОВИЋ

АНЂЕЛА
ПЕТРОВИЋ

РАДОЈКА
КОСАРОВИЋ

ИВАН
ЖАЉ

МИЉИЦА
ТАРЕХ

НИКОЛА
ТАРЕХ

НИКОЛА
ТАРЕХ

ЈЕЛЕНА
ЈУРИЋ

МАРИЈА
МАТЕЈАК

ТОМАС
ПЕТРОВИЋ

АНЂЕЛА
МАШИЋ

НИКОЛА
ТАРЕХ

НИКОЛА
ТАРЕХ

2014.

ГИМНАЗИЈА
"ЛАЗА КОСТИЋ"
НОВИ САД

ПРОФ. ЈЕЛЕНА
СРЂАНИЋ

ПРОФ. ДАРЈАНА
ТОШИЋ

ПРОФ. ИВАН
ТОШИЋ

ПРОФ. ЈУРИЈА
ТОШИЋ

ПРОФ. РАДОЈКА
ТОШИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

ТОМАС
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

НИКОЛА
КОСТИЋ

2014.

ГИМНАЗИЈА
"ЛАЗА КОСТИЋ"
НОВИ САД

IV 4

ЂОРЂЕ ЂАКОВИЋ
ДИРЕКТОР

ЈЕЛЕНА СТАРИЋЕВИЋ
ЗМ. С. СТАРИЋЕВИЋА

ЏЕЛЈКО ВУК
ЈУРИЋЕВИЋ

ТИЈАНА ШТРБИЋ
Ј. ШТРБИЋ

ЏЕЛЈКО ЂАКОВИЋ
ЂАКОВИЋЕВИЋ

МИЛИЦА
МАКИЋ

ЈОВАНА
КРИŽАНОВИЋ

ТИЈАНА
ШТРБИЋ

СТЕВАН
ЈУРЃИЋЕВИЋ

ЈЕЛЕНА
ШТРБИЋЕВИЋ

СРЂАН
ЈЕЛИЋ

ЈЕЛЕНА
КАРИЋ

ЛУКА
ВЕЛИЋЕВИЋ

МИЛИЦА
ЂАКОВИЋ

ЂОРЂЕ
СТАРИЋЕВИЋ

ТИЈАНА
ШТРБИЋ

НЕДЖАД
ПАШИЋ

ЈЕЛЕНА
ВЕЛИЋ

АЛЕКСАНДАР
ВУКОБРАТ

ТИЈАНА
ЂАКОВИЋ

ЂОРЂЕ
СТАРИЋЕВИЋ

АНА
ВУКОБРАТ

ЂОРЂЕ
СТАРИЋЕВИЋ

МАРИЈА
ВЕЛИЋ

ВАРДА
ВЕЛИЋЕВИЋ

АНЂЕЛИЦА
СТАРИЋЕВИЋ

ДАН
СТАРИЋ

ЈЕЛЕНА
ВУКОБРАТОВИЋ

МИРОСЛАВ
СТАРИЋЕВИЋ

МИЛИЦА
ВУКОБРАТОВИЋ

ЂОРЂЕ
СТАРИЋЕВИЋ

КАТАЦИЈА
СТАРИЋЕВИЋ

ЈЕЛЕНА
СЕКУЛИЋ

МАРКО
ВЕЛИЋ

ЂОРЂЕ
СТАРИЋЕВИЋ

АЛЕКСАНДАР
МАКИЋ

генерација
2014.

ГИМНАЗИЈА
"ЛАЗА КОСТИЋ"
НОВИ САД

IV 5

ЂОРЂЕ ЂАКОВИЋ
ДИРЕКТОР

ЈЕЛЕНА СТАРИЋЕВИЋ
ЗМ. С. СТАРИЋЕВИЋА

генерација
2014.

АЛЕКСАНДРА
МАКИЋ

МАРИЈА
ВЕЛИЋ

ЂОРЂЕ
СТАРИЋЕВИЋ

МИЛИЦА
ВЕЛИЋ

МАЈА
ВЕЛИЋ

КАТАЦИЈА
ВУКОБРАТОВИЋ

ЈЕЛЕНА
ВУКОБРАТОВИЋ

МИЛИЦА
ВЕЛИЋ

ЂОРЂЕ
СТАРИЋЕВИЋ

МАРИЈА
ВЕЛИЋ

ЈЕЛЕНА
ВУКОБРАТОВИЋ

МИЛИЦА
ВЕЛИЋ

ЈЕЛЕНА
АНЂИЋ

ТИЈАНА
ВУКОБРАТОВИЋ

КАТАЦИЈА
ВУКОБРАТОВИЋ

МИЛИЦА
ВЕЛИЋ

ГИМНАЗИЈА
"ЛАЗА КОСТИЋ"
НОВИ САД

ПРОФ. МИРОСЛАВА
ЏУКИЋ

ПРОФ. МИРОСЛАВА
КОСТИЋ

ПРОФ. МАЈА
СТАНИЋ

ПРОФ. ВЕСЕЛКА
МИЛИЋЕВИЋ

ПРОФ. МИРОСЛАВА
ЈУРЧЕВИЋ

ПРОФ. ДРАГАН
ЂОКОВИЋ

НЕДЖАД
БЕШЛИЋ

ВЕЛЈКО
ЖИГУН

ЖЕЛЈКА
ЖИГУН

ЖЕЛЈКО
ПЕТРОВИЋ

АНЂЕЛКО
БЛАЖЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

САША
КРИШЕВ

РАДОМИЛА
РАДОШЕВИЋ

ЈОВАНА
МИЛИЋ

ЈОВАНА
ЏУКИЋ

ЈОВАНА
ЈАНЈИЋ

АНА
ЧУК

ТИЈАНА
ПЕТРОВИЋ

ЂУРЂА
РАДОШЕВИЋ

СЛОБА
МАРЧИЋ

КАТАРИНА
СТАНИЋ

ГИМНАЗИЈА
"ЛАЗА КОСТИЋ"
НОВИ САД

IV 6

ВУКАДИН ГАЈЕВИЋ

АНЂЕЛКА РАДОШЕВИЋ

СТЕФАН КРИШЕВ

ПРОФ. МИРОСЛАВА
КОСТИЋ

ПРОФ. ДРАГАН
ЂОКОВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

СТЕФАН
КРИШЕВ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

ЂУРЂА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

КАТАРИНА
СТАНИЋ

ЂУРЂА
РАДОШЕВИЋ

ТАМАРА
МИЛИЋЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

МАЈА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

ЈОВАНА
МИЛИЋЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

МАЈА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

КАТАРИНА
СТАНИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

СТЕФАН
КРИШЕВ

ТИЈАНА
ПЕТРОВИЋ

МАЈА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

ТИЈАНА
ПЕТРОВИЋ

СТЕФАН
КРИШЕВ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

АНЂЕЛКА
РАДОШЕВИЋ

генерација
2014.

„РУКОПИС ОТКРИВЕН У АКРИ”

Пауло Коелџо је бразилски аутор и један од најуспешнијих писаца данашњице познат по делима као што су „Алхемичар”, „Брида”, „Једанаест минута”, „Захир” и многим другим.

Његово најновије дело, „Рукопис откривен у Акри”, говори о страховима људи, непријатељима и борбама с којима се сусрећемо свакодневно.

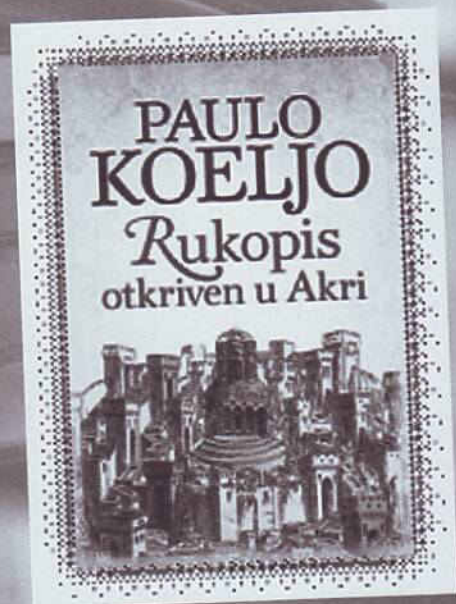
Прича почиње тако, што су децембра 1945. године, два брата пронашла урну препуну папируса у некој пећини у Египту. Године 1982. приповедач упознаје сина енглеског археолога који је открио још један рукопис, рукопис који је откривен у Акри. Написан је 1099. године од стране двадесетједногодишњег младића у вечери крсташке опсаде Јерусалима. Поменут је и старији мушкарац, мистериозни Грк Копт који је окупио групу људи, мушкараца и жена, и саветовао их по питању лепоте, љубави, елеганције, оданости - мудростима и истинама о животу. Наилазимо на серију питања и одговора кроз које Копт помаже и саветује преплашене суграђане како да живе и да се носе са оним што их очекује. Неке од Коптових мудрих мисли су преузете из Курана: „Ономе ко куца, врата ће бити отворена.”

Коелџо употребом цитата књигу чини разумљивијом. Дело је лагано, фиктивно, интересантно и једноставно за читање. Аутор се служи различитим традицијама и религијама као што су хришћанство, таоизам и ислам. Циљ јесте да се подстакне и мотивше интуиција читаоца - спој између аргументације и убеђивања.

Сви ми тражимо мудрости и просвећености у ономе што одлучимо да читамо. Неки од нас то налазе у писаном облику, можда баш у облику дела Паула Коелџа. А неки од нас који су мање религиозни то једноставно проналазе у некој врсти поезије.

Ако тражите књигу која је једноставна за читање и која представља ризницу мудрости и истине о животу, којима се Копт служи и саветује народ, онда овим делом можете окончати вашу потрагу.

Хелена Бомештар, IV-4

Нови дан

Сунце навире кроз облаке,
са собом светлост доноси,
а ја још увек снове сањам,
моје срце тугу не подноси.

Светлост у моју собу
улази,
мрак тера,
нови дан долази...
Шта ми то вреди,
кад нестала си ти.

Пробудим се сав радостан,
али одмах схватим,
да почео је нови дан
а ја не могу да те вратим.

Симо Лазичић ПЗ

Поцепала си моја једра

Обукао сам туге скут,
који и данас носим,
зимски ветар ме ломи као прут,
по ватри корачам, ногама босим.

У снове надлази река хладна,
низ коју су отишла сва осећања,
угасила си све у мени,
остале су бледе слике-саосећања.

Улице су пусте, нико њима не шета,
прекрива их магла, попут густог
дима.

Утихнуо је сваки глас, чује се само
фијук ветра,
ја више не пловим, јер поцепала си
моја једра.

Симо Лазичић ПЗ

Љубав

У животу ништа није исто,
а све нам изгледа тако
чисто.

Све је чисто као дан,
а мени треба миран сан.

У сну се често појавиш ти,
због тога крв у мени ври.

Ври као никада до сада,
желим да буде опет као
тада.

Онда се пробудим из тог
сна,
схватим да дошао сам до
дна.

На дну ме срећо не чекаш
ти,
више нисмо заједно ми.

То ме сада много боли,
јер моје те срце и даље
воли.

Воли и даље али без наде,
јер ми те неко други
украде.

Украо те срећо и одвео у
рај,
а ја те волим и даље знај!

Никола Вукмановић I2

Пред мојом кућом...

Пред мојом кућом стари
храст,
још га је мој прадеда
засадио,
деда му гране везао,
под њим се мој отац играо...

Под њим сам дедове приче
слушао,
ватру и трску под њим
палио,
он ме је хладом својим грлио
Под њим сам ране зоре
чекао...

Под њим су некад певали,
војвођански бели сватови,
тихо су под њим њиштали,
уморни дедини дорати и
атови...

Сад су му гране увеле,
ваљда га живот полако
напушта,
само на једној грани листа
још има
као нека жеља последња,
суморна...

Људи ми кажу сеци га,
видиш да душу даје Богу,
и знам сви би то учинили
али ја никако не могу ...

Јер кад ми храста не буде,
где ће се љубави моје
скрити,
кад са њим умре сећање,
ни мене сигурно неће бити...

Нико мој храст неће ми
дирати,
Под њим ће и моја деца
свирати,
Нико мој храст неће рушити
Под њим ће се опет коњи
пушити!

Душан Церанић, III-6

WIEN, ÖSTERREICH

Wien ist die Bundeshauptstadt von Österreich und zugleich eines der neun österreichischen Bundesländer. Mit über 1,7 Millionen Einwohnern ist Wien die bevölkerungsreichste Großstadt Österreichs. Bezogen auf seine Einwohnerzahl ist Wien die siebentgrößte Stadt der Europäischen Union.

Das Schloss Belvedere

Das Schloss Belvedere in Wien ist eine von Johann Lucas von Hildebrandt für Prinz Eugen von Savoyen erbaute Schlossanlage im Bezirk Landstraße. Das Obere Belvedere und das Untere Belvedere bilden mit der verbindenden Gartenanlage ein barockes Ensemble. Am 15. Mai 1955 wurde im Oberen Belvedere der Österreichische Staatsvertrag unterzeichnet.

Das Obere Belvedere

Das untere Belvedere

Die Hofburg

Das Schloss Schönbrunn

Schönbrunn ist das größte Schloss und eines der bedeutendsten und meistbesuchten Kulturgüter Österreichs. Das Schloss Schönbrunn liegt im 13. Wiener Gemeindebezirk Hietzing.

Das Schönbrunn

Die Karlskirche

Die Karlskirche

Die Karlskirche ist eine römisch-katholische Pfarrkirche im 4. Wiener Gemeindebezirk Wieden. Sie liegt an der Südseite des zentrumsnahen Karlsplatzes und ist einer der bedeutendsten barocken Kirchenbauten nördlich der Alpen und eines der Wahrzeichen Wiens.

Hofburg

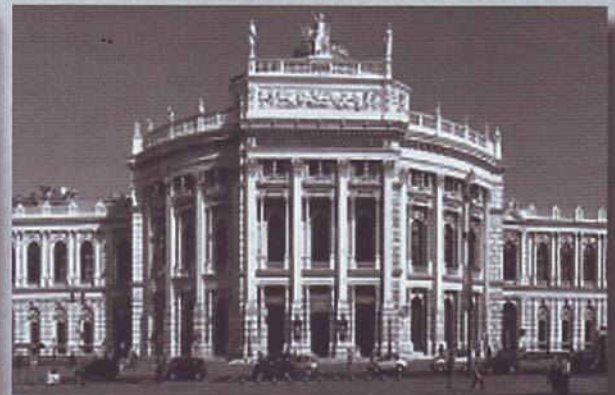
Die Hofburg zu Wien war vom 13. Jahrhundert bis 1918 (mit Unterbrechungen) die Residenz der Habsburger in Wien. Seit 1945 ist sie der Amtssitz des Österreichischen Bundespräsidenten. In ihr sind der größte Teil der Österreichischen Nationalbibliothek sowie verschiedene Museen (darunter die Albertina) und auch das Bundesdenkmalamt untergebracht.

Ringstraße

Die Ringstraße, die mit dem Franz-Josefs-Kai rund um das historische Zentrum Wiens führt, und ihre zahlreichen historischen Bauwerke zählen zu den Hauptsehenswürdigkeiten der österreichischen Bundeshauptstadt. Die Gesamtlänge des annähernd kreisförmigen Straßenzugs beträgt 5,2 km.

Die Ringstraße

Das Parlamentsgebäude

Parlamentsgebäude

Das Parlamentsgebäude an der Wiener Ringstraße, in dem die beiden Kammern des österreichischen Parlaments tagen, wird umgangssprachlich auch als „das Parlament“ bezeichnet.

Das Burgtheater

Das Burgtheater am Universitätsring in Wien ist ein österreichisches Bundestheater. Es gilt als eine der bedeutendsten Bühnen Europas und ist nach der Comédie-Française das zweitälteste europäische sowie das größte deutschsprachige Sprechtheater. 1888 wurde das Burgtheater an der Wiener Ringstraße eröffnet.

Dragana Inić, III6

Der Teil der Mädchenmannschaft

„Сам сам и мученик на овим стјенама, као Прометеј на Кавказу“

ПЕТАР ПЕТРОВИЋ ЊЕГОШ

Петар Петровић Његош (1813-1851) владика и владар Црне Горе, један од наших највећих песника. Он није био само обичан владар, био је и духовни вођа свог народа, велики човек и велики песник. Пре замонашења звао се Раде. Школовање је почео у манастиру Савини, касније му је учитељ био Сима Милутиновић који је код њега развијао песничке наклоности. Када је дошао на власт, он је одмах почео да уводи ред и модернизује друштво и државу. Као млад владар средио је политичке прилике у земљи и око ње: организовао судове, увео порез, издејствовао повећање помоћи од Русије, установио сенат... Подигао је прву основну школу и подигао штампарију (1834). Човек за кога је народност била изнад вере, настојао је да ухвати везе са Србима и Хрватима. Имао је жељу и да са Србијом изведе ослобођење Босне и Херцеговине.

Његош је почео да пише још као дечак. То су биле кратке песме, у духу народне поезије, често испеване уз гусле. Одгајен на народним песмама, и сам је писао песме о борби против Турака, али зрела песничка остварења дао је у три спева: „Луча Микрокозма“, „Горски вијенац“, „Лажни цар Шћепан мали“.

„Горски вијенац“ најбоље Његошево дело, има за тему истрагу потурица за време владике Данила, почетком 17. века. Његош је својим језгровитим стилем, у коме има елементе мирног класичног стиха и свежине народне песме, написао дело чији поједини стихови представљају бисер у нашој поезији уопште. „Горски вијенац“ је преведен готово на све европске језике.

Својим достојанственим понашањем, духовношћу и родољубивошћу одушевио је многе који су имали прилику да га упознају, па и Љубомира Ненадовића. Љубомир Ненадовић је у свом путопису Његошу дао најзначајније место. Описао га је са пуно пажње, љубави и неизмерног поштовања. Рекао је: „Храбри јунак, поносни владар, световни и духовни вођа, надарени песник, духовит и осећајан човек, добар саговорник и пријатељ, једном речју то је Његош.“

Владика се у пролеће 1850. године разболео од туберкулозе. Три дана пре смрти желео је да оде у Котор ради лечења, али није имао снаге. Видевши да му се приближава смрт, позвао је народне главаре, опростио се са њима, изјавивши им да је тестаментом наредио све што је потребно. Затим их је опоменуо да се покоре тој последњој вољи, да живе међу собом у слози и да се пријатељски односе према суседима. По својој жељи сахрањен је на Ловћену.

Дања Талић, III-5
Кристина Николић, III-5

СМИСАО МОГ ЖИВОТА

Свако од нас је посебан. Све се дешава са разлогом и свако од нас има различиту причу о свом животу.

Незахвално је причати шта је смисао нашег живота јер, шта би рекао болестан човек, када за његову болест нема лека? Како он да схвати свој живот и шта он да мисли? Да помисли да ли његов живот има смисла? Живот је само неодређен след догађаја. Нико од нас не зна шта ће бити сутра, али на свима нама остаје да планирамо и сањамо. Најбитније је знати ценити све што ти се икад деси. Треба знати волети. Кажу: „Живи сваки дан као да је последњи.“ Кад би свако од нас стварно живео тако, наш живот би био лепши, много више би пазили шта радимо, правили би много мање грешака. Да ли се сваки пут молимо кад се нађемо у ситуацији без излаза и да ли се ретко кад та молитва и услиши? Зашто? Понекад Бог не промени ситуацију, јер покушава да промени ваше срце. Као и наставник, Бог за време теста не говори одговоре. Тад јачамо. Учимо да се боримо за себе и градимо своју личност. Нико од нас није подједнако јак и свако посустане. Човек не може бити сам. Човек није створен да буде сам. Потребна је подршка, утеха и сигурност коју нам могу пружити најближи. Упознајемо нове људе, мењамо се, али никад не смемо заборавити оно основно које нас чини посебнима и другачијима. Издаја нас чини опрезнијима, бол саосећајнијима, пад јачима а лажи бољима. Ми можемо утицати на животе других и помагати им. Ако имамо циљ, до успеха, задобићемо много удараца до врха, али то је цена. Верујте у особу која желите да постанете. Верујте у себе. „У животу, као и у шаху, примећујемо грешке тек кад се други њима користе.“ - Толапој. Немојте градити срећу на нечијој несрећи и ваш живот ће бити онакав како ви одлучите да га прихватите.

Размислите сваки пут пре него што нешто учините, јер речи јако повреду човека, више него што мислите. Немојте имати осећај да нисте довољно добри, јер ви некога чините срећним и ви сте нечији разлог за осмех. Живот је путовање које је дошло као дар, зато га немојте протраћити у тражењу његовог смисла, већ проживите оно што сте одувек хтели. Начините себе особом којој ће се дивити они који, док сте се ви трудили, свој су живот протраћили у тражењу његовог смисла.

Сара Грковић, II

И дуга је ноћ као година...

Свако вече у струнама тамбура, чујем ил име или тон, то ме тада сети на тебе како нам је било некада пре...

И дуга је ноћ као година, када се тебе сетим ја, дуга је ноћ као Дунав плави само си ти ту у мојој глави.

И као да те видим ја пред вратима, али то је само обрис дима... И као да си ти ту поред мене а ја само мислим на тебе...

И дуга је ноћ као година, када се тебе сетим ја, дуга је ноћ као Дунав плави само си ти ту у мојој глави.

И тамбури сам рекао да те не помиње, Али тамбура каже да то душа моја дише. О тамбуру моја смири ме сад! А она ми вели живи док си млад.

И дуга је ноћ као година, када се тебе сетим ја, дуга је ноћ као Дунав плави само си ти ту у мојој глави.

Душан Церанић III-6

БУДИМПЕШТА – екскурзија првог разреда

Било је феноменално! Дуго и жељно ишчекивана екскурзија у Будимпешту, 09.4.2014., прошла је одлично и сви су уживали, и професори и ђаци размењују само позитивне утиске. Полазили смо са Сајма у Новом Саду у раним јутарњим часовима, у аутобусу је атмосфера била савршена! Певали смо, смејали се и радовали предстојећим данима које ћемо провести заједно. У доласку смо обишли Трг хероја, један од главних тргова у Будимпешти. Затим смо обишли затворену пијацу и центар, где смо имали слободног времена да прошетамо и одморимо од аутобуса. Наша следећа дестинација била је хотел. Хотел је био пристојан и чист па и није било неке буке око соба, сви смо се сместили и одморили од напорног дана. То, прво вече, ишли смо на крстарење бродом по Дунаву. Било је прелепо, неки су чак пустили и сузу! Добили смо сви по чашу шампањца и уживали у погледу. Други дан смо обишли Сент Андреју. Следила је вечера и спремање за дискотеку у којој смо се сви веома добро провели. Ди-Џеј је пуштао добру музику и одржавао супер атмосферу. У повратку смо обишли у велики тржни центар и ту имали неколико сати слободног времена да купујемо. Затим смо отишли на ручак у ресторан поред Дунава, најели се и уморни сви заспали у аутобусу. Стигли смо у Нови Сад око 22 часа. Било је веома лепо и задовољни су и професори. Није било великих проблема и сви смо уживали!

Екскурзија по некадашњој Аустроугарској - II разреди

Пре тачно месец дана, 8. априла, увече, пре него што сам легла да спавам, наместила сам сат да ме буди у пола четири. Нисам могла да верујем да је то у ствари три и тридесет. Била ми је страшна и сама помисао на то, како ћу се пробудити тако рано, пре првих петлова... Међутим, вероватно од узбуђења, у пола четири сам устала одморна, и наспавана.

На паркингу испред „Златне медаље“ нас је чекао велики аутобус. Поред њега је стајао још већи, којим су ишли матуранти у Шпанију. Помало смо били љубоморни на њих, али смо знали да ће за две године доћи и наших пет минута...

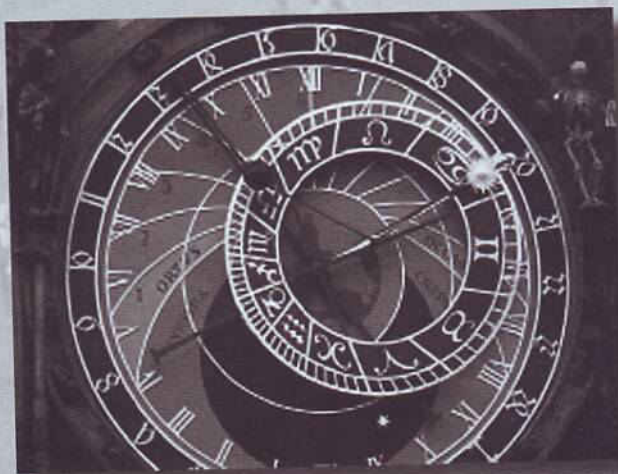
Први сусрет са западом, било је сусрет са огромним ветрењачама, које производе струју. На тренутак сам се сетила Дон Кихота који се „борио“ против сличних, међутим, прелепи пејзажи и бука у аутобусу су ме брзо вратили у стварност.

Негде, око три сата смо стигли на прво одредиште. То је била Братислава. Она донекле подсећа на Нови Сад, иако је тешко упоредити наш град са било којим другим на свету. Можда је том осећају допринео поглед на Дунав, на мост и тврђаву која се уздиже поред њих.

Прошетали смо се Старим градом. Видели смо зграду, где је Моцарт држао свој први концерт ван своје домовине. Испред Француске амбасаде је била занимљива скулптура Наполеона. Тамо је била и статуа Светог тројства, која је подигнута у знак захвалности што се током средњег века Братислава успешно изборила са кугом. Водич нам је испричао да су се сличне статуе редом подизале у сваком граду овог дела Европе, која се изборила са овом опаком болешћу.

Градска кућа главног града Словачке има интересантан изглед, који указује на разне историјске епохе. Како се град ширио и развијао, тако се и та зграда проширивала при чему се сваки део дограђивао у новом, актуелном стилу. Захваљујући свему ономе што смо учили из разних предмета, било је лако препознати карактеристике архитектуре средњег века, ренесансе, барока и осталих уметничких праваца.

Доста лако смо се сналазили са словачким језиком, јер он доста личи српском. Ситуација је била много тежа у Чешкој. Чешки језик је за нас био доста неразумљив. Ту смо се лакше споразумевали на енглеском или немачком језику. Увече смо стигли до нашег хотела у Прагу. После напорног дана, били смо толико уморни да смо једва чекали да добијемо кључеве својих соба и да се одморимо.

Другог дана је уследило разгледање Златног града. Било нам је јако хладно, тако да смо се трудили да стално будемо у покрету. Видели смо цркве старе скоро хиљаду година. Ушли смо у двориште краљевске палате и видели дневну смену страже. Искрено, не знам како може војник да преко сат времена стоји непокретан при чему може само да трепће очима. При томе туристи га загледају, фотографишу, засмејавају, а неки га и провоцирају. Запитала сам се, како се суздржава кад треба да кине или шта ради ако почне да шуца.

Чим смо погледали смену страже, пожурили смо до прашког Астрономског сата. То није обичан сат, који показује само тачно време. Он још од почетка 15. века ради без грешке, а показује и тренутни међусобни положај Сунца, Месеца и појединих

планета. Сваког целог сата звоно сата зазвони, а мале скулптуре дванаест апостола излазе кроз мале прозорчиће и смењују се. Уз то, поред сата стоји још неколико фигура, од којих сваки симболизује нешто, на пример један од њих указује на протицање времена.

У међувремену прешли смо Карлов мост. Било ми је јако интересантно кад сам чула, да је мост већ у време Карла четвртог био као аутопут, јер је био толико широк, да су могле да прођу једна поред друге чак четири кочије. Сада је мост пешачка зона. Ту су се налазили чувени рељефи, који испуњавају жеље. Места, које треба додирнути приликом исказивања жеље највише сјаје.

После разгледања центра града добили смо три сата слободног времена. Отишли смо у „Мек“ да ручамо. Коначно смо имали приступ интернету, и хтела сам да назовем родитеље како бих испричала своје прве утиске о Прагу, међутим на моју велику жалост нико се није јавио на Скајп. Обишли смо трговачки центар и прошетали смо се градом... Вече је било резервисано за дискотеку. У једном делу Хани-банија, како се дискотека звала, пуштали су нашу музику, док је у дугом свирала страна музика. Било је забавно. Морам признати, да смо у свему томе препознали и добру тактику професора – хтели су нас што више уморе да бисмо што брже заспали. Али, ми се нисмо дали.

Пут нас је после главног града Чешке водио у прелеп немачки град, Дрезден. По мом мишљењу Дрезден је лепши од Прага, али се тај осећај створио у мени можда и због тога што се небо баш тога дана разведрило и било је изузетно лепо време са много сунца.

При уласку у двориште палате Цвингер, дочекала нас је невероватна слика, која се тешко може описати. Утиске из палате бих задржала себи... Касније смо прошли поред Католичке цркве и зида који је једини остао читав за време бомбардовања Дрездена у току Другог светског рата. Дошли смо до Богородичине цркве и статуе Мартина Лутера. Поново смо добили слободног времена. Овога пута смо то време провели у тржном центру. Нисмо купили много ствари, али смо се лепо забавили.

Последњи дан нам је био доста дугачак. Нисмо могли да верујемо да се већ морамо спаковати и кренути кући. Уз пут чекао је још један град на нас. То је био Беч. Њега смо врло брзо обишли, јер нисмо имали пуно времена. Из аутобуса смо видели многе ствари, као што је место где се одржава Новогодишњи концерт, место где је Југославија потписала пакт са Немачком на почетку Другог светског рата, као и Парламент, који је изграђен у стилу античке Грчке. Двориште краљевске палате нас је подсетило на парк наше школе...

У Бечу сам се купила највише ствари. Ушла сам у продавницу, редом сам скидала производе са полица и на крају се изненадила да је рачун свега 35 еура. Ипак је Европа јефтинија од Србије... Током пута смо у аутобусу гледали филмове, тако да пут и није био тако тежак и напоран. Стигли смо кући у зору.

Можда се из овога чини да сам на екскурзију ишла само да гледам зграде и да упоређујем градове. То, наравно, није тако. Било је и дружења, забаве, склопили смо нова пријатељства и пуно смо се смејали са професорима и водичем.

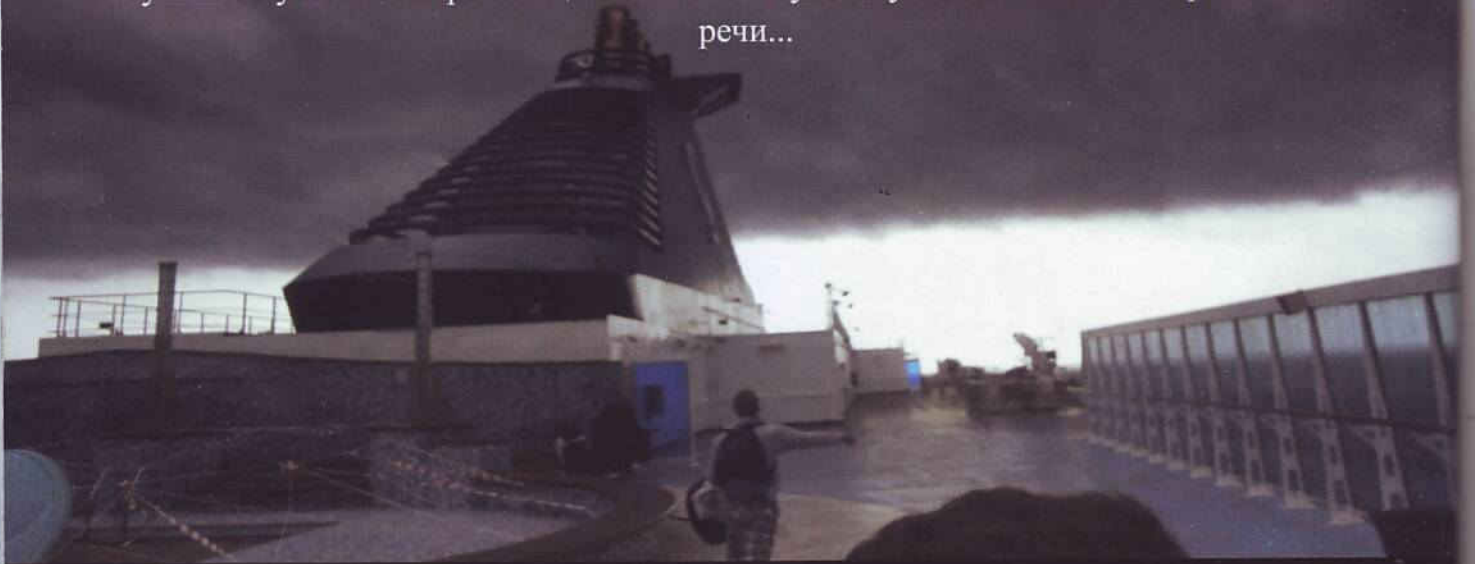
Жао ми је што је из нашег разреда ишло само нас шесторо и да остали нису имали прилике да виде и доживе све оно што смо ми успели за ова четири незаборавна дана.

Жрстарење бродом флоте Грималди

Путовање за памћење - матурантска екскурзија

Наши матуранти су почетком априла путовали на екскурзију у Италију, Француску и Шпанију. На молбу да напишу нешто о екскурзији рекли су да је то немогуће учинити у неколико реченица. После тога су закључили да слике говоре више од речи...

Фонтана ди Треви

Ватикан

ХУМАНИТАРНА АКЦИЈА – ПОМОЋ УГРОЖЕНИМА ОД ПОПЛАВА

У кратком временском периоду након поплава заједничком акцијом Бачког парламента, матураната и запослених у школи успели смо да прикупимо помоћ од 111.000,00 динара и десетине пакета одеће, обуће, играчака, средстава за личну хигијену и хране. Прикупљеним новцем купљено је 1500 балона воде од 6,5л. Кључну улогу у организацији прикупљања помоћи имали су вероучитељи Драгољуб Мајсторовић и Никола Дувњак.

новинарска секција

Своје предлоге, текстове и фотографије шаљите на адресу: kalambur.gimnazija@gmail.com
Остварач и издавач: Гимназија "Лаза Костић" - седиште: Лазе Лазаревића 1, Нови Сад
Редакција: професори Лидија Огњановић и Зорица Кокаи
Припрема за штампу: Игор Перковић, тираж: 800

